

La nova normalitat

Text > TEIA BASTONS

Il·lustració > MARC VICENS

L'any 2025 serà l'any de la nova normalitat, econòmicament parlant. Haurem sortit de la crisi actual, però res ja no serà el mateix. No tornarem a l'època de l'abundància, que va ser un miratge. Aquesta conclusió que no amaga aires pessimistes, la va deixar caure el professor Santiago Niño Becerra a la XI Setmana dels Rahola, organitzada per la demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes i la Diputació de Girona per tractar temes d'actualitat. L'economia és avui un tema recurrent als mitjans de comunicació i per això formava part de les sessions d'aquesta edició. Com a tema protagonista no ens va decebre gens ni

mica, amb un Santiago Niño Becerra carregat de sentències molt del seu estil, com, per exemple, que després de la crisi actual hi haurà més desigualtats, amb més concentració de la riquesa, i probablement haurem de viure amb el coixí d'una renda bàsica universal per poder subsistir.

El que és cert és que les coses canvien a una velocitat prodigiosa, sigui en el mercat laboral, en el consum, en el mercat de l'habitatge o en el dia a dia de les persones. Com deia un altre economista de renom, com és Anton Costas, hem passat d'una era de certes en què tot era mesurable i previsible a una època d'incertesa, en què les crisis s'encavalquen les unes amb les altres i, en aquest marc, és molt probable que d'aquí a poc temps tot sigui diferent. Per fer-nos una idea de com serà el futur, en la seva xerrada

a Girona, Santiago Niño Becerra ens feia una diapositiva en la qual ja no tindrem una sola feina, sinó que abundaran les feines a temps parcial; desapareixerà la classe mitjana com l'entenem ara, i no renunciarem al lleure, però sí a la qualitat dels aliments que comprem, ja que optarem pels més barats i de menys qualitat. Vaja, una nova normalitat centrada en la decadència del sistema capitalista (segons Niño Becerra, l'any 2070 desapareixerà el sistema actual) i en nous hàbits de consum i econòmics. És a dir, que ens haurem d'acostumar a nous marcs mentals i d'actituds davant una situació econòmica que ja mai més tornarà a ser la que hem conegut fins ara, la del préstec per comprar una casa amb jardí o amb hortet i la del deute públic infinit, que mai més ningú podrà tornar. Les promeses de benestar i de cohesió social sembla que trontollaran els anys vinents, però mentrestant, no hem d'oblidar que dinar o sopar a Girona requereix una reserva amb força antelació, que per comprar-nos un cotxe hem d'esperar gairebé un any i que l'oferta immobiliària no té aturador, mentre hi hagi gent disposada a pagar el que demanen encara que el producte no s'ho valgui.

Ara bé, una cosa són les previsions, molt sovint catastrofistes, i l'altra el dia a dia de les persones, i sembla que no van pel mateix camí. Serà interessant veure i viure el recorregut que farem com a societat cap al 2025 i l'endemà d'aquesta anomenada «nova normalitat». De fet, ja ho hem demostrat a bastament amb la pandèmia: sembla que la nostra capacitat d'adaptació com a persones no té límits, per tant, a veure-les a venir.

